

Že člověk někdy ocení i poněkud zdlouhavou cestu na periférii, jsem se přesvědčila ve středu 5.10. Návrat domů spícím sídlištěm mi totiž ještě umocnil v hlavě dojem z krásného koncertu v klubu Mlejn ve Stodůlkách a do čekání na autobus se mi v uších znovu rozeznávaly zhudebněné básně Petra Wagnera, vrchního textaře a zpěváka kapely Noi. Ale to bych vlastně předbíhala?

Onen večer se totiž ve Mlejně sešly dvě kapely a to za dvojnásobně slavnostní příležitosti. Obě se totiž rozhodly společně pokřtít svá nová alba vydaná pod ochrannými křídly Indies records. Zatímco pražští **Noi** vyslali takto do světa své debutové

Vladka Krčková

foto: Milan Páleš ©

album (nepočítáme-li dvě neoficiální dema), brněnský **Cymbelín** představil v pořadí již třetí desku, tentokrát se zvláštním názvem
Těba

Úderem osmé hodiny se sál příjemně zaplnil a trochu i zavlnil. **Cymbelín** dal totiž hned zkraje najevo, že co bylo, je dávno pryč. Kdo znal "starý" akustický zvuk kapely, kterému dominoval hlas a klavír Kristýny Šenkyříkové a klarinet Jiřího Rohela, možná nevěřil vlastním uším. Kapela totiž prošla významnými personálními změnami a zřetelně se posunula blíže klasickému folkrocku. Z původní sestavy zůstal pouze houslista a baskytarista Pavel Rajmic a výhradní autor hudby - kytarista Tomáš Šenkyřík. I ten však přitvrdil a zvolil elektrickou kytaru. Novou rockovější krev přinesli pak hlavně noví členové - bubeník Lukáš Kyzlink, saxofonista Jiří Mottl a zpěvačka Vladka Krčková. Přesto nemohu jednomyslně říct, že by s rockovějšími aranžemi šlo z pódia více energie. Tvrdší bicí zněly po několika písních spíše monotónně a některá saxofonová sóla na sebe až příliš upozorňovala a rozměňovala byť původně nápaditou písničku. Když ale saxofonista svůj nástroj zkontroloval, dokázal nádherně dobarvovat Vladčin hlas, který se někdy tak zlomil z jemné do ostré polohy, že mi šel až mráz po zádech. Z toho hodinového moře skladeb, které Cymbelín zahrál, na mě asi největší dojem udělala právě skladba s názvem

Moř

e
Text Jaroslava Seiferta si kapela zaranžovala jen pro hlas, perkuse a housle. Nápaditá úspornost mi něčím připomněla onu původní cymbelínovskou originalitu. Ne snad, že by se

Napsal uživatel Martina Trchová
Středa, 19 Říjen 2005 04:00

dřívější poetika Cymbelínu s novou sestavou úplně ztratila, ale nejsem si tak docela jistá, zda jí její nový rockový kabátek spíš neomezuje v rozletu.

Zatímco u Cymbelínu jsem stihla vzpomínat na staré dobré časy, když na pódium vstoupili **Noi**, strhli mou pozornost natolik, že jsem se na začátku nadechla a vydechla snad až na úplném konci. Kompaktní, plná a barevná muzika je tím nejlepším tanečním parketem pro hluboké texty Petra Wagnera. Charakteristický zvuk Noi tvoří hlavně příčná flétna Pavla Křižovenského a violoncello Honzy Skleničky, ale kdo ve Mlejně pozorně poslouchal, pochopil, že základ jejich hudby je už v zajímavých kytarových doprovodech Petra Čapka. Však také Petr Wagner začínal s Petram Čapkem kdysi jen v duu. Sestavu Noi uzavírá perkusista Ivan Kudrna, ale na svůj křest si pánové pozvali ještě několik dalších hostů, a tak bylo na pódiu opravdu plno. Klára Valentová (dříve Šarközi) rozproudila svými houslemi skladbu

Vlajka

, Ilona Komárková naopak zjemnila píseň

V zahradách

svým amatérským, avšak o to krásnějším zpěvem. Svým studem si vysloužila největší potlesk, ale především ukázala, jak může být hlas krásný bez pěveckých manýr. Petr Chlouba se objevil na tajemný vibrafon pouze v písni

Za mého tátu

, což působilo poněkud kuriózně, neboť sám nástroj zabíral čtvrtinu pódia a bylo jasné, že jen složit jej muselo zabrat celé odpoledne. Jednu z nejdůležitějších rolí v celkovém projevu Noi hraje ale samotný zpěv Petra Wagnera. Básník se totiž obklopil množstvím skvělých muzikantů, kteří mu tak rozvázali ruce. A tak naplno zpívá se zavřenýma očima své texty plné pochyb, nadějí, proher a hledání víry. Někdo říká, že hudba Noi je melancholická. Možná není vesele bujará, ale já si myslím, že je nesmírně silná.

Samotný křest obou CD si kapely nechaly až na úplný závěr. K polévání byl přizván kmotr, který svým básnickým nitrem byl blízký celému večeru. Písníkář **Karel Vepřek** se na událost připravil a napsal báseň. A ta bude i tou nejlepší tečkou za mým vyprávěním?

"Miminka ve Mlejně

Nestejně svázaná

Muzika ve mě je

Nespoutaná a Sázava

Si teče svým proudem

Tak jako My

Když zahudem

Pod dubem i za dubem

Máme všechny jabka

A život je tak krátká chvíle

Miminka ve Mlejne aneb reportáž z dvojkrtu kapel Noi a Cymbelín

Napsal uživatel Martina Trchová
Středa, 19 Říjen 2005 04:00

*Nuž vyplujte ve svých
Celuloidových košíčkách
Mile jen mile"*

O nových albech více info na:

www.indiesrec.cz

<http://www.cymbelin.cz/>